

Arrest

nr. 337 853 van 16 december 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, X **de KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 19 februari 2023, dient op 21 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 22 maart 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster op 4 april 2025 wordt gehoord.

1.3. Op 29 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Murursade-clan. U bent geboren op 4 november 1992 in Mogadishu, in de provincie Benadir, waar u woonde tot uw vertrek uit Somalië. U werkte als assistent van de wettoezichter op de rechtbank in Mogadishu sinds 20 maart 2021.

U verklaarde dat u een maand na het begin van uw werk bij de rechtbank berichten begon te krijgen, waarin werd gezegd dat men weet dat u bij de overheid werkte. Twee maanden na het begin van uw werk kreeg u opnieuw een bericht waarin stond dat ze weten wie u bent, wat u deed. Ook werd u gebeld door mensen die zeiden dat ze van al-Shabab waren, waardoor u wist dat u door al-Shabab werd bedreigd. Elke maand kreeg u daarna zo'n bericht. Op 1 mei 2021 zat u in een restaurant en kreeg u een bericht waarin stond dat ze wisten dat u in dat restaurant zat en waarin ze zeiden welke kleren u aan had.

In de namiddag van 15 september 2022 kwamen al-Shabab naar uw huis wanneer u niet thuis was. Ze kwamen met kracht binnen en zochten naar u. Uw moeder belde u en zei dat u niet naar huis mocht komen. U ging naar het huis van een vriendin, [F.H.], waar u twee weken bleef. Terwijl u daar was, kwamen al-Shabab op 28 september 2022 nogmaals naar uw eigen huis om u te zoeken. Uw vriendin [F.] was toen net bij u thuis om nieuws over u te vragen. Wanneer ze naar buiten kwam hebben al-Shabab haar gedood, omdat ze dachten dat u het was. Twee dagen na de dood van [F.] verliet u Somalië.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Somalië in oktober 2022. U kwam aan in België op 19 februari 2023 en diende hier op 21 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Wanneer u in Turkije was, op weg naar België, hoorde u dat uw collega's bij de rechtbank ook in de problemen zaten.

U verklaart dat u vreest dat uw echtgenoot en familie willen dat u na een eventuele bevalling herbesneden zou worden.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) kopieën van uw schooldocumenten, (2) kopieën van uw Somalische identiteitskaart en studentenkaart, (3) foto's van u in Somalië, (4) kopieën van de verzending van uw Somalische documenten, en (5) uw attest in verband met de vrouwelijke genitale verminking die u onderging.

Op 11 april 2025 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met (6) uw attest in verband met de vrouwelijke genitale verminking die u onderging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Somalië vreest u gedood te worden door al-Shabab omwille van uw werk bij de rechtbank (CGVS, p. 10-11). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Zo legt u onaannemelijke en vage verklaringen af over de vervolgingsfeiten waarmee u zou zijn geconfronteerd omwille van uw werk bij de rechtbank in Somalië. U kan geen indicatie geven over het aantal keer dat u door alShabab werd gebeld en houdt het vaagweg op: "Het bellen berekende ik niet, altijd waren er velen die me belden, maar ik berekende het niet" (CGVS, p. 18). Die vaagheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds aan.

Daarnaast is het bijzonder onaannemelijk dat al-Shabab, die u reeds sinds een maand na het begin van uw werk op 20 maart 2021 begonnen te bedreigen (CGVS, p. 12 en 17), pas anderhalf jaar later, op 15

september 2022, naar uw huis kwamen om u te zoeken (CGVS, p. 10). Al-Shabab bleven u telefonisch opbellen om u te bedreigen, maar u nam niet op (CGVS, p. 18) en u bleef berichten met bedreigingen krijgen (CGVS, p. 18). De vraag rijst om welke reden al-Shabab niet tot enige concrete actie overgingen als ze reeds sinds een maand na het begin van uw werk bij de rechtbank van u wilden dat u met het werk stopt (CGVS, p. 10). Integendeel laten ze u echter gedurende anderhalf jaar verder werken (CGVS, p. 10-11). Gevraagd om welke reden al-Shabab zo lang wachtten om tot concrete actie over te gaan, stelt u dat al-Shabab veel doelwitten heeft en dat het hen moet uitkomen (CGVS, p. 20). Ook legt u uit dat u al-Shabab niet zou zijn tegengekomen als u gewoon thuis was gebleven en niet bij de rechtbank zou werken (CGVS, p. 20). Daarmee vergroot u echter de onaannemelijkheid van de aarzelende handelwijze van al-Shabab, gezien u met uw werk verder ging, wat al-Shabab dus volgens uw eigen verklaringen meer kansen gaf u tegen te komen. Het feit dat al-Shabab u op 1 mei 2021 reeds in het vizier hadden in het restaurant, waar ze zagen welke kleren u aanhad (CGVS, p. 10-12), vergroot eveneens de onaannemelijkheid van het feit dat ze erna nog bijna anderhalf jaar wachtten vooraleer ze u kwamen zoeken. Daarmee geconfronteerd en gevraagd om welke reden ze er niet eerder in slaagden u te vinden, stelt u slechts: "Bij mij is het een jaar geweest, bij sommigen is het jaren, het duurt jaren voor ze die vermoorden. Het was voorgeschreven dat ik zou leven, ze zouden me nooit hebben vergeven" (CGVS, p. 20). Door louter te herhalen dat u gedurende een jaar werd gevolgd, kan u de onaannemelijkheid van uw verklaringen in dat verband allerm minst wegnemen. Geconfronteerd met de onaannemelijkheid van het feit dat al-Shabab, op de dag waarop ze uiteindelijk toch hadden besloten u thuis te komen zoeken, uitgerekend komen wanneer u niet thuis bent, stelt u slechts: "Als ze me zouden hebben gevonden, hadden ze me niet vergeven, maar ik geloof altijd dat ze niet de juiste kans hebben gekregen mij te doden en zo heb ik het overleefd" (CGVS, p. 20). Door louter te herhalen dat al-Shabab niet de kans kregen u te vinden, kan u de onaannemelijkheid van uw verklaringen evenmin wegnemen.

Voorts dient er nog te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat uw familie slechts vermoedde dat al-Shabab u thuis was komen zoeken (zie administratief dossier, CGVS Vragenlijst, vraag 5), terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk stelt dat jullie wisten dat al-Shabab u die dag thuis waren komen zoeken (CGVS, p. 10-11). Ook die tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met al-Shabab aan.

Wat de door u genomen veiligheidsmaatregelen betreft, dient te worden opgemerkt dat die een dermate beperkte karakter kennen, dat ook die uw verklaarde vrees voor vervolging onderuit halen. Zo bleef u verder gaan met uw werk, ook al werd u reeds sinds een maand na het begin van uw werk aldaar door al-Shabab bedreigd (CGVS, p. 10). U besprak die bedreigingen met niemand op uw werk (CGVS, p. 19), hoewel dat u een beter inzicht zou kunnen geven in het risico dat u zelf liep en u via uw werk eventuele bepaalde voorzorgsmaatregelen zou kunnen nemen. Uw nalatigheid op dat vlak is onverzoenbaar met uw verklaarde vrees voor vervolging. Zoals verderop wordt besproken hebt u ook geen informatie over eventuele soortgelijke problemen van uw collega's, noch trachtte u daaromtrent enige informatie te verzamelen (CGVS, p. 19).

Wat uw verklaringen over de lotgevallen van uw vriendin [F.H.] betreft, dient het volgende opgemerkt te worden. Op de DVZ had u verklaard dat uw vriendin op straat in uw wijk Hararyale werd doodgeschoten (zie administratief dossier, CGVS Vragenlijst, vraag 5), terwijl dat volgens uw verklaringen op het CGVS in uw huis gebeurde, wanneer zij naar buiten ging en de leden van al-Shabab naar binnen kwamen (CGVS, p. 11). Die tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens. Daarnaast is het onaannemelijk dat uw vriendin informatie moest gaan inwinnen over uw situatie in uw huis, wat dus tot haar dood heeft geleid (CGVS, p. 10-11 en 20), aangezien u destijds eveneens telefonisch in contact stond met uw moeder en u zo aan informatie kon geraken (CGVS, p. 11).

Na uw vertrek is uw echtgenoot verhuisd uit het huis van uw ouders waar jullie voordien samen woonden, maar u hebt hem niet gevraagd om welke reden (CGVS, p. 8). U stelt slechts op algemene wijze dat u in zijn plaats ook uit dat huis en die wijk zou verhuizen, gezien uw problemen (CGVS, p. 8), maar u geeft nergens enige concrete verklaringen voor enige problemen die uw familie nog zou hebben gekend na uw vertrek (CGVS, p. 1-22, p. 10-11). Gelet op het feit dat u vermoedt dat al-Shabab denken dat u nog leeft (CGVS, p. 20), kan er worden aangenomen dat zij verdere pogingen zouden hebben ondernomen om u te vinden bij uw familie. De vaagheid in verband met de verhuis van uw echtgenoot en het uitblijven van enige verdere problemen voor uw familie, vormen een tegenindicatie voor het bestaan en de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van al-Shabab. Daarenboven had u op 17 maart 2023 op de DVZ verklaard dat uw echtgenoot zich nog in uw wijk Hararyale bevond (zie administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag 16a), terwijl u op het CGVS verklaart dat hij al sinds 5 oktober 2022 in een andere wijk, namelijk Hool Waddaag, woont (CGVS, p. 8). Ook die tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten waarmee u werd geconfronteerd in het kader van uw werk bij de Somalische overheid.

U slaagt er daarnaast evenmin in te overtuigen om welke reden u precies een vrees voor vervolging ten opzichte van al-Shabab zou dienen te koesteren omwille van uw lage functie bij de Somalische rechtbank; een job waarvoor u geen contract, noch enige documenten had (CGVS, p. 16). Op basis van uw verklaringen over de inhoud van uw werk kan er niet worden geconcludeerd dat u er een opvallende, zichtbare of prominente functie bekleedde, gelet op het feit dat u louter een assistent was van de wettoezichter en slechts administratief werk moest uitvoeren (CGVS, p. 14-15 en 17). Daarnaast kan er uit uw verklaringen worden afgeleid dat u niet op een officiële loonlijst hebt gestaan, gelet op het feit dat u niet door de overheid was aangenomen en dat u slechts af en toe een loon kreeg uitbetaald (CGVS, p. 16-17). Ook hebt u er slechts anderhalf jaar gewerkt (CGVS, p. 7 en 12). Zodoende rijst de vraag om welke reden u in het vizier van al-Shabab zou komen. Daarnaast gevraagd, stelt u slechts vaagweg dat uw informatie misschien gevonden werd, maar u kan dat vermoeden allerminst onderbouwen (CGVS, p. 19). Dat is reeds bijzonder weinig overtuigend. Daarenboven legt u bijzonder vage verklaringen af in verband met enige problemen die uw collega's op de rechtbank zouden hebben gekend, hoewel u stelt dat er ongeveer negentien assistenten op de rechtbank werkten. Desalniettemin zou specifieke kennis over hun eventuele problemen een inzicht kunnen bieden in de specifieke reden waarom u door al-Shabab in het vizier werd genomen. Daarnaast gevraagd, stelt u dat u na uw vertrek van uw collega's te weten kwam dat ze ook in de problemen zaten, net als u (CGVS, p. 19), maar u kan die verklaringen allerminst concreet maken: "Nee, ik weet niet of er iets met iemand is gebeurd" (CGVS, p. 19). Evenmin hebt u daarover enige concrete informatie proberen te verzamelen (CGVS, p. 19). U verwijst slechts naar het feit dat er een wettoezichter (xeerilalin) van de rechtbank door al-Shabab was gedood voordat u er begon te werken (CGVS, p. 19). U legt uit dat een xeerilalin in de rechtbank over de beschuldigde spreekt (CGVS, p. 19). Het gaat daarbij dus om een persoon die een andere en opvallendere functie bekleedt dan u, waardoor de aanleiding voor diens problemen met al-Shabab redelijkerwijze kan worden aangenomen. U slaagt er echter allerminst in aan te tonen om welke reden u als assistent op de rechtbank in het vizier van al-Shabab bent gekomen.

Omwille van alle bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van al-Shabab omwille van uw werk als assistent op de rechtbank.

Hoewel u op de DVZ nog had verklaard dat u ook een vrees voor vervolging koestert ten opzichte van de mensen die door de rechtbank werden veroordeeld (zie administratief dossier, CGVS Vragenlijst, vraag 5), rept u daarover met geen woord op het CGVS, hoewel er u uitdrukkelijk werd gevraagd of u alle redenen voor uw vertrek uit Somalië had gegeven, dan wel of u nog iets wilde toevoegen aan uw verklaringen (CGVS, p. 11 en 21). Indien u daadwerkelijk een concrete en persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van de veroordeelden zou koesteren, kan er van u worden verwacht dat u die vrees spontaan en helder uiteenzet, wanneer u er uitdrukkelijk de kans toe krijgt. Uw nalatigheid op dat vlak ondergraaft de geloofwaardigheid en bestaan van een dergelijke vrees in ernstige mate.

Waar u op de DVZ nog had verwezen naar de algemene onveiligheid in Somalië alsook naar het ontbreken van berechting (zie administratief dossier, CGVS Vragenlijst, vraag 7c), dient er te worden opgemerkt dat daaruit geen persoonlijke en concrete vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Wat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu betreft, wordt verderop beargumenteerd om welke reden die geen aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde.

U haalt verder nog aan dat er in Mogadishu geen goede medische zorg is (zie administratief dossier, CGVS Vragenlijst, vraag 7c), hoewel u op geen moment enige persoonlijke problemen in dat verband aanhaalt (zie administratief dossier, CGVS Vragenlijst; CGVS, p. 1-22). Daarover moet opgemerkt worden dat dit element op zich geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Het CGVS wil u hieromtrent wel wijzen op het bestaan van de mogelijkheid tot de machtiging tot verblijf om medische redenen (artikel 9ter). Een aanvraag hiervoor dient door de in België verblijvende vreemdeling rechtstreeks en per aangetekend schrijven bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden ingediend.

U legt een medisch attest neer in verband met de door u ondergane vrouwelijke genitale verminking (VGV), waaruit blijkt dat u type III hebt ondergaan, alsook een gehele of gedeeltelijke desinfibulatie (zie administratief dossier, groene map, document 5). U spreekt echter zelf tegen dat u reeds gedesinfibuleerd werd (CGVS, p. 4 en 12). U wordt daarop gevraagd om opnieuw een medisch attest in verband met de door u ondergane vrouwelijke genitale verminking te laten opstellen en dat door te sturen (CGVS, p. 12), zodat het CGVS een duidelijk zicht krijgt op uw huidige situatie. Op 11 april 2025 stuurde uw advocaat datzelfde attest in verband met de vrouwelijke genitale verminking die u onderging door, met de mededeling dat uw dokter geen nieuw

attest wilde opstellen aangezien de situatie zoals beschreven in uw attest niet was veranderd sinds de vaststellingen in 2023 (zie administratief dossier, groene map, document 6).

Hoe dan ook stelt u in geval van terugkeer naar Somalië te vrezen dat uw echtgenoot of uw familie u zal vragen een herinfibulatie te ondergaan na opening (CGVS, p. 12-13). Daarover legt u echter vage en tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd of uw echtgenoot u ooit heeft gezegd dat hij wil dat u wordt herbesneden na een eventuele opening, stelt u aanvankelijk tot twee maal toe dat hij dat niet heeft gezegd, maar dat u weet dat hij dat gelooft (CGVS, p. 13). Daarop nogmaals gevraagd of hij dat dan ooit heeft gezegd, zegt u plots dat hij dat wel een keer zei: "als je bevalt, dan moeten we opnieuw een maagd van je maken" (CGVS, p. 13). U stelt dat iedereen die van het platteland komt daarin gelooft en dat uw hele familie er ook zo over denkt (CGVS, p. 13). Uit de toegevoegde landeninformatie blijkt integendeel dat er géén systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling, scheiding of in het kader van een volgend huwelijk (zie administratief dossier, blauwe map, COI Focus: VGV). Gevraagd wat u vreest dat er zou gebeuren in het geval u een herinfibulatie zou weigeren, stelt u dat u dan iemand bent die tegen hen ingaat en dat ze u een koppige vrouw gaan noemen (CGVS, p. 14). Gevraagd of uw familie verder zou gaan dan verbale uitingen en tot daden zouden overgaan, stelt u dat u dat niet kan weten (CGVS, p. 14). U stelt slechts op hypothetische wijze: "ik zou lijken op iemand die tegenover alle andere mensen staat" (CGVS, p. 14). Zodoende blijft uw vrees voor vervolging in verband met een eventuele herinfibulatie na een eventuele desinfibulatie, een louter hypothetisch gegeven, waarmee u die persoonlijke vrees voor vervolging niet in concreto aannemelijk weet te maken.

U stelt dat u nog last en impact van de vrouwelijke genitale verminking kent: "In de dag, elke maand wanneer vrouwen bloeden, heb ik pijn, mijn moraal verwisselt ook heel snel, de dokter schreef me een medicijn voor, hij zei, neem dat drie dagen voor de bloedingen beginnen" (CGVS, p. 4 en 12). U legt in dat verband echter geen medische documenten neer om die medische dan wel psychische gevolgen enigszins te staven, ook al werd er u uitdrukkelijk gevraagd dat te doen (CGVS, p. 12). Wat betreft de gevolgen van de vrouwelijke genitale verminking die u heeft ondergaan, merkt het CGVS op dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen. Uit uw verklaringen, noch uit de door u neergelegde stukken, kan derhalve worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV. Het CGVS wijst er ter zake nog op dat u voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure kan aanwenden.

Waar u stelt dat u hier in België hoorde over de mogelijkheid tot een eventuele hersteloperatie in België (CGVS, p. 4 en 12), merkt het CGVS op dat u – die ondertussen meer dan twee jaar in België verblijft – tot op heden geen attest neerlegt waaruit kan blijken dat dergelijke hersteloperatie is gepland of reeds is uitgevoerd. U beperkt zich met de verwijzing naar de negatieve gevolgen van een eventuele hersteloperatie bij een terugkeer naar Somalië dan ook tot het louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging. Deze vrees moet immers ook steeds getoetst worden aan objectieve vaststellingen en u moet de vrees in concreto aannemelijk maken, waar u in gebreke blijft. Bovendien blijkt uit de informatie in de COI Focus Somalië Vrouwelijke genitale verminking (VGV) (update) van 20 februari 2025 niet dat herbesnijdenis na een hersteloperatie systematisch wordt toegepast, noch dat de reactie van de omgeving op een eventuele hersteloperatie altijd gelijkgesteld kan worden aan vervolging (zie administratief dossier, blauwe map, COI Focus VGV). Hoe een ongehuwde, gedesinfibuleerde jonge vrouw wordt behandeld, hangt af van de wensen van haar directe omgeving waaronder haar echtgenoot en familie. Ter zake dient te worden herhaald dat u op heden géén hersteloperatie heeft uitgevoerd, noch dat u kon overtuigen dat uw familie een herinfibulatie zouden eisen.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw Somalische schooldocumenten en identiteitskaart, alsook uw foto's (zie administratief dossier, groene map, document 1-3; CGVS, p. 20) kunnen hoogstens uw nationaliteit, herkomst, identiteit en schoolgang aantonen en die

worden hier niet betwist door het CGVS. De documenten in verband met de verzending van uw documenten (zie administratief dossier, groene map, document 4) hebben geen betrekking op bovenstaande beoordeling.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://eaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_20250325.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in minder mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven tijdens deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024 de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van de overheid komt het offensief tegen AS dat is gestart in augustus 2022, tijdens deze verslagperiode maar moeizaam op gang door problemen op logistiek, organisatorisch en financieel gebied. Onenigheid op politiek vlak en ook interclangeweld verhindert het momentum. De Somalische veiligheidsdiensten blijken niet in staat sommige veroverde gebieden op AS onder controle te houden. ACLED noteert de meeste activiteit van AS in de regio Lower Shabelle (South West). AS blijft ook zogenaamde high profileaanvallen uitvoeren in de hoofdstad

Mogadishu om de overheid uit te dagen en te tonen dat de terreurgroep nog steeds in staat is toegang te verkrijgen tot gevoelige en beveiligde gebieden. Op 1 januari 2024 ondertekenen de Ethiopische eerste minister Ahmed Abdi en de toenmalige president Bihi van het de facto onafhankelijke Somaliland een Memorandum of Understanding (MOU). Het MOU bevat de toegang van Ethiopië tot een 20km-lange kuststrook, commerciële maritieme diensten en een militaire basis in Somaliland in ruil voor de officiële erkenning van Somaliland als soevereine staat. Dit is de aanleiding voor diplomatieke spanningen tussen de centrale overheid in Mogadishu en de betrokken partijen die ook de oprichting van een nieuwe veiligheidsmacht beïnvloeden. Tijdens de verslagperiode wordt er een punt gezet achter twee internationale ondersteuningsmissies. Op 1 november 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTAMS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Zowel Egypte als Djibouti hebben aangeboden om troepen te leveren en president Hassan Sheikh Mohamud heeft naast deze landen ook besprekingen gehad met Kenia, Burundi en Oeganda over hun deelname aan de nieuwe missie. Begin november 2024 sluit de Somalische overheid Ethiopië formeel uit voor een deelname aan AUSSOM. In 2024 heeft de centrale overheid ook intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten waaronder Jubaland door de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen en de tussentijdse lidstaatverkiezingen.

Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld. In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Mogadishu een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De veiligheidssituatie is in Mogadishu drastisch gewijzigd sinds 2011, toen de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouw- en vastgoedsector leven er op. Mogadishu blijft de belangrijkste economische hub in Somalië. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad. Door de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties is Mogadishu een gewild doelwit van de groepering.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Banadir geschat op 2.874.431 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. ACLED noteert in de regio Banadir van 1 december 2023 tot en met 1 december 2024 375 veiligheidsincidenten, waarvan 141 battles. Dit zijn vooral al-Shabaab-aanvallen op de Somalische veiligheidsdiensten. Het betreffen hit-and-run-acties en vuurgevechten vaak als reactie op een granaataanval van AS en gerichte moorden op veiligheidspersoneel. Daarnaast lijst ACLED ook incidenten op van geweld tussen de veiligheidsdiensten onderling. Omstaanders raken soms gewond of gedood door dit geweld. ACLED noteert verder 138 incidenten als explosions/remote violence. AS is, op 2 incidenten na, verantwoordelijk voor al deze aanslagen met explosieven, meestal IED's maar ook handgranaten en mortieren. ACLED noteert 6 zelfmoordaanslagen, ook op burgerdoelwitten zoals een hotel en een koffiehuis. Dit geweld is gericht tegen onder meer de aanwezige veiligheidsdiensten, soms werkzaam aan een checkpoint, waardoor soms voorbijgangers getroffen worden. AS voert IED-aanslagen uit op winkels uitgerust met closed-circuit television (CCTV)-camera's die, op vraag van de regering, om veiligheidsredenen werden geplaatst. Overheidsinstellingen, zoals Villa Somalia, en -personeel blijken uit de door ACLED geregistreerde data ook doelwitten voor terreuraanslagen. In de ACLED-categorie violence against civilians zijn 96 incidenten opgelijst. Voor 44 hiervan is AS verantwoordelijk. Het betreffen moorden met een vuurwapen waarbij clanoudsten, off-duty-soldaten, zakenlui en ambtenaren worden geviséerd. De aanwezige veiligheidsdiensten zijn verantwoordelijk voor 46 schietincidenten op burgers onder andere omwille van het weigeren van het opvolgen van bevelen of een discussie bij het betalen van afpersingsgeld. ACLED noteert in de verslagperiode in het totaal 414 dodelijke slachtoffers in Banadir door het geweld. De meerderheid wordt geregistreerd onder explosions/remote violence, namelijk 179. Voor battles noteert ACLED 154 doden in totaal. In totaal noteert ACLED 167 burgerdoden voor deze verslagperiode voor 135 incidenten onder civilian targeting. De zwaarste aanslag in de hoofdstad vindt begin augustus plaats wanneer AS een complexe aanval uitvoert in de buurt van het populaire Lido Beach met onder andere een zelfmoordaanslag op een strandrestaurant. Hierbij sterven 37 burgers en raken meer dan 200 mensen

gewond. De intern ontheemden die onder andere onveiligheid en overstromingen ontvluchtten, hervestigen zich in Bari of binnen de regio zelf.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Mogadishu sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en van artikel 57/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster wenst te benadrukken dat zij geen precies cijfer kan plakken op het aantal dreig telefoontjes omdat dit verschilde van maand tot maand. Ze stelt niet in staat te zijn om de interne werking van Al-Shabaab te verklaren en niet te weten waarom die anderhalf jaar gewacht heeft alvorens actie te ondernemen. Ze wijst erop dat Al-Shabaab verschillende doelwitten heeft, dat het voor Al-Shabaab gemakkelijker is om toegang te krijgen tot lagere ambtenaren dan tot ambtenaren met veel macht en zichtbaarheid en dat zij een waardevolle bron van inlichtingen was. Volgens haar blijkt uit algemene informatie dat Al-Shabaab mensen vervolgt die voor de overheid werken, waaronder ambtenaren in lagere rangen en mensen die voor de rechterlijke macht werken.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat ze niet aanwezig was bij het eerste bezoek van Al-Shabaab en dat haar familie snel begreep dat ze voor haar kwamen omdat zij het enige lid van de familie was dat werkte voor de regering. Al-Shabaab heeft volgens haar nooit een officiële verklaring gegeven. Ze meent dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid in haar verklaringen over het tweede bezoek en preciseert dat haar vriendin gedood werd voor haar huis en dat Al-Shabaab dacht dat zij het was omdat haar vriendin een boerka droeg. Zij vervolgt dat haar vriendin naar haar huis was gekomen omdat de telefoongesprekken afgeluisterd werden en omdat haar moeder haar geen informatie wilde geven over haar dochter via de telefoon.

Zij meent wel degelijk verschillende veiligheidsmaatregelen genomen te hebben om de risico's met Al-Shabaab te beperken nu ze haar routine veranderd had, een volledige boerka droeg, haar kleding veranderde om niet herkenbaar te zijn, op andere uren werkte en op andere plaatsen ging slapen. Volgens haar was het risico dat Al-Shabaab haar op haar werkplek zou aanvallen zeer beperkt omdat die beveiligd is en er verschillende veiligheidscontroles zijn om de rechtbank binnen te komen. Ze stelt dat ze haar werkzaamheden niet kon stopzetten omdat ze de enige bron van inkomsten in haar gezin was en omdat haar hele familie van haar afhankelijk was. Omdat Al-Shabaab overal spionnen heeft, durfde ze niet te spreken over haar problemen met haar collega's.

Met betrekking tot de situatie van haar familie na haar vertrek, voert verzoekster aan dat haar echtgenoot de gezinswoning heeft verlaten omdat hij geen reden meer had om bij zijn schoonfamilie te blijven. Bij aankomst in België zou ze geen contact meer hebben gehad met haar echtgenoot waardoor ze bij de DVZ zijn laatste adres opgaf. Omdat ze opnieuw contact hebben met elkaar, zou ze dan nadien vernomen hebben dat hij op 5

oktober 2022 verhuisd is naar de wijk Hool Waddag, zoals verklaard op het CGVS. Haar familie zou geen problemen kennen met Al-Shabaab omdat er na de dood van haar vriendin meer politieaanwezigheid in de buurt is, wat de mogelijkheden van Al-Shabaab heeft beperkt. Bovendien zou Al-Shabaab ook hebben beseft dat ze is weggevlucht, waardoor er geen reden meer was om naar haar huis te gaan.

Zij meent verder dat haar tijdens het persoonlijk onderhoud niet de mogelijkheid geboden werd om melding te maken van haar vrees voor vervolging in verband met de door de rechtbank veroordeelde personen omdat haar gerichte vragen werden gesteld, ze op het einde van het onderhoud uitgeput was en moeite had om zich te concentreren. Zij meent dat de *protection officer* haar had moeten uitnodigen voor een bijkomend verhoor om in te gaan op de problemen die ze had gemeld bij de DVZ. Zij legt uit dat zij tijdens de hoorzittingen aantekeningen moest maken waardoor sommige veroordeelden dachten dat ze had deelgenomen aan de beslissing en haar daardoor begonnen te bedreigen. Zij benadrukt dat ze dit niet heeft uitgelegd omdat er geen vragen over gesteld werden.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar vrees voor herinfibulatie. Zij wijst erop dat zij in het verleden een type III infibulatie heeft ondergaan, waardoor zij reeds vervolgd werd en de commissaris-generaal op grond van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet een grondige analyse had moeten maken van het risico dat die vervolging zich in de toekomst zou herhalen. Zij benadrukt dat een risico op toekomstige verminking een risico op vervolging uitmaakt in de zin van het Vluchtelingenverdrag en verwijst in dit verband naar de rechtspraak van de Raad, waarvan de redenering volgens haar ook op haar situatie van toepassing is. Uit recente en algemene informatie over Somalië blijkt volgens haar dat herinfibulatie een wijdverbreide praktijk is in Somalië en het hierdoor zeer waarschijnlijk is dat zij hieraan zal worden onderworpen bij terugkeer. Zij citeert in dit verband uit de *Country Guidance: Somalia* van 2023 van EUAA. Ze voegt toe dat de laatste COI Focus van 20 februari 2025 niet geruststellender is nu die alleen weergeeft dat er geen precieze gegevens zijn over het fenomeen van herinfibulatie, vooral na een verblijf in Europa, maar dat dit niet betekent dat het risico onbestaande is. Zij verwijst nog naar en citeert uit een arrest van de Raad van 25 juni 2024 waarin werd geoordeeld dat het enkele feit dat de desbetreffende verzoekster een infibulatie heeft ondergaan, een sterke indicatie is dat ze dit opnieuw zal moeten ondergaan bij terugkeer naar Somalië en dit ongeacht de regio waar ze vandaan komt en haar sociaal milieu. Waar haar wordt verweten zich tegen te spreken in verband met de medische attesten, wenst zij te benadrukken dat er enkel sprake is van verwarring omdat ze de exacte medische termen pas geleerd heeft in België. Ze benadrukt dat ze bevestigd heeft dat ze werd gedesinfibuleerd door haar eerste seksuele relaties met haar echtgenoot. Gezien haar verblijf in Europa en het risico dat ze in België andere relaties zou kunnen hebben gehad, bestaat er volgens haar wel degelijk een risico dat ze opnieuw geïnfibuleerd wordt bij terugkeer naar Somalië. Ze wijst erop dat ze tijdens haar onderhoud heeft uitgelegd dat ze uit een zeer traditioneel familiaal milieu komt, dat haar echtgenoot van het platteland komt, dat hij erg was gehecht aan tradities en haar had verteld dat ze opnieuw zal worden geïnfibuleerd na een bevalling. Aangezien infibulatie in het Vluchtelingenverdrag is erkend als vervolging, is dit volgens verzoekster voldoende om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Verder stelt zij dat zij vreest om als een verrader te worden beschouwd wegens haar vertrek uit Somalië en haar verblijf in het Westen, wat in strijd geacht wordt met de waarden van Al-Shabaab. Ze verwijst in dit verband naar de aanbevelingen van het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken. Zij wijst er nog op dat twijfel in het voordeel van de verzoeker speelt.

Ondergeschikt gaat zij in op de subsidiaire beschermingsstatus en voert ze aan dat ze bij terugkeer naar Somalië een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uit het laatste EUAA-rapport blijkt volgens haar dat de veiligheidssituatie in Mogadishu zeer gevaarlijk is, dat er talrijke aanvallen worden uitgevoerd door Al-Shabaab en dat er veel burgerslachtoffers vallen, waardoor het niveau van willekeurig geweld er hoog is. Ze stelt dat het geweld tegen burgers ook wordt bevestigd in de laatste COI-Focus van 25 maart 2025. Zij besluit dat haar op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 17 oktober 2025 maakt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA, *COI Somalia: Country Focus*, mei 2025;
- EUAA, *COI Somalia: Security Situation*, mei 2025;
- Rfi, *Somalie, Nouvelle attaque des terroristes d'Al Shabaab à Mogadishu*, 2025.

3.2. Op 17 oktober 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA, *Country Guidance: Somalia*, oktober 2025;

- EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Country Focus*, mei 2025;
 - EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation*, mei 2025;
 - EUAA, *Country of Origin Information Query Somalia: Major political, security, and humanitarian developments*, 13 augustus 2025;
 - Cedoca, *COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV)*, 20 februari 2025;
- Daarnaast brengt de commissaris-generaal volgend nieuw stuk bij:
- LIFOS, Migrationsverket (Swedish Migration Agency), *Country of Origin Information Somalia, Female Genital Mutilation (version 2.0) – Translation*, 13 mei 2025.

3.3. Op 19 oktober 2025 maakt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA, *Country Guidance Somalia*, oktober 2025;
- European Council on Foreign Relations, *React, rinse repeat: How Europe can help break Somalia's cycle of conflict*, 2 mei 2025;
- Security Council Report, *Somalia*, april 2025;
- EUAA, COI, *Query, response*, augustus 2025;
- New York Times, *A Somali Hospital Closed After U.S. Aid Cuts. Fired Employees Reopened It Without Pay*;
- Independent, *Trump's aid cuts leave countries unable to fight back against famine*, 9 mei 2025;
- Somali Dispatch, *The US stops funding the new AUSSOM mission*, 20 april 2025;
- The Washington Post, *How U.S. cuts in Somalia could imperil the fight against al-Shabab*, mei 2025.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Somalië te worden gedood door Al-Shabaab door haar werk bij de rechtbank. Daarnaast vreest zij haar echtgenoot en familie omdat die haar onder druk zullen zetten om na een bevalling een herinfibulatie te ondergaan.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat zij geen reëel risico loopt op ernstige schade en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen.

(i) Er wordt geen geloof gehecht aan de vervolgingsfeiten waarmee verzoekster geconfronteerd werd in het kader van haar werk bij de Somalische overheid omdat:

- (a) ze geen indicatie kan geven over het aantal keren dat ze door Al-Shabaab gebeld werd;
- (b) Al-Shabaab anderhalf jaar gewacht heeft om tot concrete acties over te gaan;
- (c) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de vraag of haar familie al dan niet zeker wist of Al-Shabaab haar thuis was komen zoeken;
- (d) verzoekster “*dermate*” beperkte veiligheidsmaatregelen trof;
- (e) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de omstandigheden van de dood van haar vriendin F.H.;
- (f) verzoekster nergens concrete verklaringen geeft over enig probleem dat haar familie nog zou gekend hebben na haar vertrek en ze tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaats van haar echtgenoot.

(ii) Verzoekster slaagt er niet in om aan te tonen om welke reden zij als assistent op de rechtbank in het vizier van Al-Shabaab gekomen is omdat:

- (a) ze een lage functie bij de Somalische rechtbank had;
- (b) ze geen opvallende, zichtbare of prominente functie bekleedde;
- (c) ze niet op een officiële loonlijst stond;
- (d) ze geen specifieke kennis heeft over eventuele problemen met collega's en zij enkel melding maakt van een persoon die werd gedood door Al-Shabaab en die een andere en meer opvallende functie bekleedde dan zijzelf;
- (e) zij op het CGVS met geen woord rept over haar vrees ten opzichte van de mensen die door de rechtbank werden veroordeeld.

(iii) Uit een verwijzing naar de algemene veiligheid kan geen persoonlijke en concrete vrees voor vervolging worden afgeleid.

(iv) Het gegeven dat er in Mogadishu geen goede medische zorg is, houdt op zich geen verband met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag, noch met de subsidiaire bescherming.

(v) Verzoekster maakt haar vrees voor haar familie en echtgenoot omwille van een herinfibulatie na opening niet aannemelijk omdat:

- (a) ze zichzelf tegensprekt waar ze stelt dat ze gedesinfibuleerd werd;
- (b) ze over de houding van haar echtgenoot vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt;
- (c) uit de landeninformatie blijkt dat er geen systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw na een bevalling, scheiding of in het kader van een volgend huwelijk;
- (d) de internationale bescherming tot doel heeft een verzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolging en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen;

(e) het gaat om een loutere hypothetische vrees voor vervolging nu verzoekster ondertussen meer dan twee jaar in België verblijft en geen attest neerlegt waaruit kan blijken dat een hersteloperatie gepland of reeds uitgevoerd werd;

(f) uit de landeninformatie van 20 februari 2025 niet blijkt dat herbesnijdenis na een hersteloperatie systematisch wordt toegepast;

(vi) De neergelegde documenten doen voorgaande vaststellingen niet ombuigen.

4.3.3. In het licht van de door verzoekster aangehaalde vrees is het relevant in te gaan op de vervolgingsgrond *“behoren tot een specifieke sociale groep”*.

4.3.3.1. Hierover oordeelt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name:

(1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

(2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C- 652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, pt. 89).

Het Hof van Justitie benadrukt verder dat bij de uitlegging van de bepalingen van de richtlijn 2011/95 niet enkel moet worden gekeken naar het algemene opzet en de doelstelling van deze richtlijn, doch tevens naar *“het Verdrag van Genève en de andere toepasselijke verdragen als bedoeld in artikel 78, lid 1, VWEU. Tot die verdragen behoren onder meer het Verdrag van Istanbul en het CEDAW”*. Het Hof van Justitie brengt hierbij verder in herinnering dat, luidens het Verdrag van Istanbul, *“de gelijkheid tussen vrouwen en mannen onder meer het recht [inhoudt] van iedere vrouw in op bescherming tegen alle vormen van gendergerelateerd geweld, alsook het recht om niet te worden gedwongen te trouwen, om zelf te kiezen of zij een geloof wil aanhangen, om eigen politieke opvattingen te hebben en deze te uiten, en om eigen levenskeuzen te maken, met name op het vlak van onderwijs, beroepsloopbaan of activiteiten in de publieke sfeer.”* (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, K.L. t. Nederland, pt. 36-37; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, pt. 37 en 44-47).

Het Hof van Justitie stelt verder: *“Daarnaast wordt in de tweede alinea van dat artikel 10, lid 1, onder d), onder meer gepreciseerd dat „terdege rekening [dient te worden] gehouden met genderspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd”. Deze bepaling moet worden gelezen in het licht van overweging 30 van richtlijn 2011/95, waarin staat te lezen dat de genderidentiteit kan samenhangen met bepaalde juridische tradities en gewoonten”* (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 41; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 41).

4.3.3.2. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan. Het feit dat iemand een vrouw is, is immers een aangeboren kenmerk. Dit sluit niet uit dat vrouwen ook een bijkomend gemeenschappelijk kenmerk kunnen delen, zoals bijvoorbeeld een ander aangeboren kenmerk, een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden, zoals een bijzondere gezinssituatie, of een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is dat van de vrouwen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 42-43; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 49-50).

Wat betreft de tweede cumulatieve voorwaarde, wordt vastgesteld dat vrouwen door de directe omgeving als afwijkend kunnen worden beschouwd en kunnen worden erkend als personen met een eigen identiteit in die omgeving, met name ten gevolge van de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde wordt ook voldaan door vrouwen die een extra gemeenschappelijk kenmerk delen, wanneer de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden tot gevolg hebben dat deze vrouwen wegens dat gemeenschappelijke kenmerk door de directe omgeving als afwijkend worden beschouwd. Deze omgeving kan samenvallen met het gehele land van herkomst van verzoeker om internationale bescherming of kan meer beperkt zijn, bijvoorbeeld tot een deel van het grondgebied of van de bevolking van dat land van herkomst (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 48-50; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 52-54).

Hoewel verder het behoren tot een bepaalde sociale groep moet worden geconstateerd los van de daden van vervolging, waarvan de leden van die groep in het land van herkomst het slachtoffer kunnen zijn, kunnen discriminatie of vervolging van personen die een gemeenschappelijk kenmerk delen niettemin een relevante factor zijn wanneer bij de controle of voldaan is aan de tweede identificatievoorwaarde, moet worden

beoordeeld of de betrokken groep zich in het licht van de sociale, morele of juridische normen van het betrokken land van herkomst onderscheidt van de rest (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 55).

4.3.3.3. Derhalve kunnen vrouwen als geheel worden geacht te behoren tot een “bepaalde sociale groep” wanneer vaststaat dat zij in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 57).

Naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, kunnen zowel vrouwen uit dat land in hun geheel als meer beperkte groepen van vrouwen die een bijkomende gemeenschappelijke eigenschap delen, worden geacht te behoren tot “een bepaalde sociale groep”, wat een “grond van vervolging” kan vormen die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 62).

4.3.3.4. Wat betreft de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging, vanwege het behoren tot voormelde sociale groep, stelt het Hof van Justitie onder meer dat rekening moet worden gehouden met het feit dat *“een daad van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève onder meer de vorm kan aannemen van een daad „van genderspecifieke aard”, zoals in artikel 9, lid 2, onder f), van die richtlijn is gepreciseerd. Zo bepaalt artikel 60, lid 1, van het Verdrag van Istanbul dat gendergerelateerd geweld tegen vrouwen – dat volgens artikel 3 van dit verdrag als een schending van de mensenrechten en een vorm van discriminatie van vrouwen dient te worden beschouwd – moet worden erkend als een vorm van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève. Voorts verlangt dat artikel 60, lid 2, van het Verdrag van Istanbul dat de partijen waarborgen dat elk van de gronden van vervolging uit het Verdrag van Genève – dus ook de vervolgingsgrond „behoren tot een bepaalde sociale groep” – op gendersensitieve wijze wordt uitgelegd. (zie HvJ 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, K.L. t. Nederland, overwegingen 54-55) en “Zoals blijkt uit punt 36, onder x), van de UNHCR-richtsnoeren inzake internationale bescherming nr. 1, die zien op de gendergerelateerde vervolging in het kader van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève, moeten de bevoegde nationale autoriteiten te dien einde informatie verzamelen over het land van herkomst die relevant is voor de behandeling van verzoeken die zijn ingediend door vrouwen, zoals hun rechtspositie, hun politieke, economische en sociale rechten, de culturele en sociale gewoonten van het land en de gevolgen van niet-naleving van die gewoonten, de frequentie van de schadelijke traditionele praktijken, het voorkomen en de vormen van het gerapporteerde geweld tegen vrouwen, de bescherming die zij genieten, de straffen die de daders van dergelijk geweld worden opgelegd en de risico's die een vrouw loopt als zij terugkeert naar haar land van herkomst nadat zij een dergelijk verzoek heeft ingediend [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 61]” (HvJ 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, K.L. t. Nederland, overweging 61).*

4.3.4. De vraag stelt zich of Somalische vrouwen kunnen worden geacht te behoren tot een “bepaalde sociale groep”. Aldus dringt zich een onderzoek op naar de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden, waarbij meer bijzonder moet worden stilgestaan bij de positie van de vrouw in de Somalische samenleving en vervolgens meer in het bijzonder de praktijken rond vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) als vorm van gendergerelateerd geweld (zie punt 4.3.5. en volgende). De Raad neemt hiervoor volgende landeninformatie en richtlijnen, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, in overweging:

- EUAA, *Country Guidance Somalia* van oktober 2025, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Country Focus* van mei 2025 en EASO, *Targeted Profiles Somalia* van september 2021;
- LIFOS, Migrationsverket en CEDOCA, *Somalia Female genital mutilation - Report (translation)* van 13 mei 2025;
- EUAA, *COI Query. Somalia*, 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *Somalia – Female Genital Mutilation*, 14 September 2022; Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *The Somali Health and Demographic Survey 2020* en DIS, *COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)* van februari 2021.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat Somalië kan worden omschreven als een patriarchale en clan gebaseerde maatschappij, waar afstamming wordt bepaald middels de mannelijke bloedlijn en de clan bepalend is voor iemands netwerk en gemeenschap. In het clansysteem worden Somalische vrouwen beschouwd als “tijdelijke” (“*transient*”) leden, die noch tot de clan van hun vader noch tot de clan van hun echtgenoot behoren. Somalië is verder één van de meest genderongelijke landen. Vrouwen worden er over het algemeen achtergesteld in de patriarchale sociale maatschappij. Genderongelijkheid in onderwijs, de sociaaleconomische positie, het verhoogde risico om slachtoffer te worden van gender gebaseerd en huiselijk geweld en de uitsluiting van het (politieke) beslissingsniveau dragen bij tot hun veralgemeende en verhoogde kwetsbaarheid. Vrouwen zijn ondervetegenwoordigd in leiderschapsposities in de clans en in de politiek, waarbij hun deelname in het politieke systeem verder wordt gelimiteerd door discriminatie en vijandigheid in de praktijk. Gendergerelateerd geweld is een hoog vertegenwoordigd en aanhoudend fenomeen voor vrouwen in Somalië, met als meest voorkomende vormen schadelijke traditionele normen en praktijken gelinkt aan VGV, kind- en gedwongen huwelijken, fysiek en seksueel geweld, mensensmokkel en

huiselijk geweld. Hoewel er bepaalde wetten rechten toekennen aan vrouwen, hebben zij in de praktijk niet dezelfde rechten als mannen en zijn zij systematisch ondergeschikt aan mannen. Somalische vrouwen hebben te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot (rechts)bescherming vanwege de man-gedomineerde systemen, beïnvloed door traditionele cultuur, religie, politieke structuren en hun afhankelijkheid van mannelijke familieleden. Vrouwen hebben in het traditionele rechtssysteem ("xeer") enkel toegang tot de rechtbanken middels een mannelijke vertegenwoordiger omdat zij door de maatschappij niet als een onafhankelijk persoon worden beschouwd, maar wel als vallende onder de verantwoordelijkheid van hun mannelijke vertegenwoordigers. In het traditionele rechtssysteem wordt compensatie voor daden van gendergerelateerd geweld ook veeleer toegekend aan de mannelijke vertegenwoordiger in plaats van aan het slachtoffer. Slachtoffers van gendergerelateerd geweld worden geconfronteerd met gelimiteerde toegang tot en beschikbaarheid van diensten, evenals de stigmatisering en vrees voor de daders, familieleden en de ruimere gemeenschap. Daders van geweld tegen vrouwen worden zelden ter verantwoording geroepen vanwege het gebrekkige rechtssysteem en de prevalerende discriminatoire sociale en culturele normen. De landeninformatie maakt ook gewag van "significante onderrapportering" van het geweld tegen vrouwen, omwille van onder meer culturele taboes, stigmatisering, een vrees voor represailles en moeilijkheden om bepaalde gebieden te bereiken en incidenten te verifiëren. Al-Shabaab draagt verder bij aan de beperking van rechten van vrouwen en hun bewegingsvrijheid.

4.3.5. Het staat niet ter betwisting dat verzoekster een infibulatie (VGV type III) ondergaan heeft.

4.3.5.1. VGV, van welke aard dan ook, vormt een ernstige en onomkeerbare aantasting van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer "*daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*" en "*daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard*", in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De internationale bescherming waarin het Vluchtelingenverdrag voorziet, heeft tot doel de verzoeker tegen mogelijke vervolging te beschermen en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is, ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamelijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamelijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster vreest bij terugkeer naar Somalië een herinfibulatie te moeten ondergaan na een bevalling onder druk van haar echtgenoot en familie (NPO, p. 12-14). De VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, wordt gekwalificeerd als een eerdere vervolging.

De beoordeling of verzoeksters vrees voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5, en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat verzoekster, gezien haar individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, vierde lid van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: "*51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of*

aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning)

In dit verband wordt onderstreept dat de bewijskracht, die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties, in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de persoon die om bescherming verzoekt heeft aangegeven (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: “[...] De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”).

Aangezien verzoekster reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (“*reasonable degree of likelihood-test*”) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging kadert binnen het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ook rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, §, 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;*

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

Uit het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië te worden blootgesteld aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden beoordeeld en afgewogen moeten worden in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hierbij past het om de beschikbare landeninformatie over alle vormen van VGV, zoals infibulatie, als ook het risico op herinfibulatie nader te bekijken. De landeninformatie en richtlijnen, zoals *supra* vermeld in punt 4.3.1., worden hiertoe in overweging genomen.

4.3.5.2. Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend, inclusief zuid-centraal Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis, type III) (64 %). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties. VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van 15 jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een sunni-besnijdenis (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er naargelang de verschillende regio's in Somalië geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod op VGV, ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. In 2024 werd Galmudug de eerste staat die alle vormen van VGV verbood, hoewel de handhaving beperkt blijft. Somalische vrouwen hebben verder te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot rechtsbescherming.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor de bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamentele van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van voorhuwelijks seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. UNFPA gaf in december 2023 aan dat veel clans VGV noodzakelijk achten, waarbij het niet-besneden zijn sancties met zich meebrengt. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijk maakt om dit te weigeren of te vermijden. In grootsteden, zoals Mogadishu, kan het gemakkelijker zijn om het gebrek aan besnijdenis te verbergen, al blijft het zeer ongebruikelijk dat een familie de praktijk van VGV volledig naast zich neerlegt. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdstster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somaliland. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en

de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw.

Het opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld: na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de situatie waarin zij zich bevindt.

Specifiek wat betreft herinfibulatie na een bevalling, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende. Hoewel een bron van het UNFPA (*United Nations Population Fund*) aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (*“very common”*) – er zijn geen geografische verschillen en het wordt beschouwd als een onderdeel van de bevalling – gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijdstster. De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop beslist wordt om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook ‘vrijwillig’ opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze “onrein” zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken om deze naar behoren te kunnen beoordelen.

In het EUAA-rapport *“Country Guidance. Somalia”* van oktober 2025 worden in het kader van VGV drie risicoprofielen onderscheiden:

(1) Voor meisjes die geen VGV hebben ondergaan, bestaat er in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging in heel Somalië.

(“A well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the case of girls who have not undergone FGM/C in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, as in Somalia, FGM/C is a widespread and deeply rooted practice, predominantly carried out on underage girls.”)

(2) In het uitzonderlijke geval van vrouwen die niet aan VGV werden onderworpen moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster alsnog aan VGV zal worden onderworpen, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat, de traditie binnen en de standpunten van haar familie over deze praktijk en het thuisgebied. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming

erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen.

("For a woman in Somalia, not to have been subjected to FGM/C is very exceptional. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration. In the exceptional case that a woman had not undergone FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood, to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age (...) Marital status (...) Tradition and the views of family on the practice (...) Home area (...).")

(3) Voor vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, wordt een onderscheid gemaakt naargelang type besnijdenis. Vrouwen die type III (infibulatie) ondergaan hebben, kunnen geheerinfibuleerd worden, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijkse relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet "correct" is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. Vrouwen die een mildere vorm (type I of type II) ondergaan hebben, kunnen in bepaalde gevallen onderworpen worden aan een infibulatie (type III).

Er is uiteenlopende informatie wat betreft de prevalentie van verschillende vormen van herhaalde VGV. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet niettemin rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

("There is diverging information regarding the prevalence of different forms of repeated FGM/C. Nevertheless, the following considerations can be highlighted and the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for woman and girls who have been subjected to FGM/C to undergo FGM/C again in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age and marital status (...) Other (family) perceptions and traditions (...) Type of FGM/C experienced (...).")

4.3.6. Verzoekster bevindt zich in categorie (3) nu zij een besnijdenis type III (infibulatie) ondergaan heeft.

Hieronder worden eerst de risicobepalende omstandigheden in kaart gebracht (punt 4.3.6.1.) om vervolgens na te gaan of zij toelaten een gedegen beoordeling te maken van een redelijke waarschijnlijkheid dat verzoekster bij terugkeer naar Somalië opnieuw wordt blootgesteld aan vervolging (4.3.6.2).

4.3.6.1. Verzoekster is religieus gehuwd op 12 maart 2020. Uit punt 4.3.5.2. blijkt dat de burgerlijke status relevant kan zijn, maar niet bepalend is voor wat betreft de beoordeling van het risico op herinfibulatie na bevalling. Zoals ook hoger aangestipt, sluit de beschikbare landeninformatie niet uit dat een getrouwde vrouw, die gedesinfibuleerd wordt door een bevalling, na die bevalling een herinfibulatie ondergaat. Voorts is nog gebleken dat herinfibulatie na een bevalling vaak afhangt van de beslissing van de vrouw zelf, maar dat een vrouw hieraan ook tegen haar wil kan onderworpen worden en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing gemaakt door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening gehouden worden met de context waarin de vrouw leeft alsook haar toestand na de bevalling.

Het standpunt van de echtgenoot en dat van de vrouwelijke familieleden in verband met herinfibulatie is van groot belang (punt 4.3.5.2.). In dit verband heeft verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat zij, indien zij zou bevallen, een herinfibulatie zal moeten ondergaan omwille van de druk van haar echtgenoot. Zij wijst hierbij op de conservatieve afkomst van haar echtgenoot (NPO, p. 13) en voegt toe dat ook haar eigen moeder een herbesnijdenis ondergaan heeft (*ibid.*). Dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het standpunt van haar echtgenoot, zoals voorgehouden in de bestreden beslissing, wordt niet bijgetreden. Verzoekster verklaart immers dat haar echtgenoot haar heeft gezegd dat, als ze een meisje baart, het meisje zal worden besneden. Hieraan voegt verzoekster nog toe dat hij haar ook gezegd heeft dat men van haar, na een bevalling, opnieuw een maagd zal moeten maken. Verzoekster geeft voorts te kennen dat zij zich niet laat openen omdat zij weet hoe haar echtgenoot hierover denkt. Gevraagd naar de reden waarom hij dit zou hebben gezegd, verwijst verzoekster naar diens herkomst, met name het platteland (NPO, p. 13). Hierbij is het belangrijk te benadrukken dat noch verzoeksters herkomst, noch de herkomst van haar echtgenoot, Ceel Buur, in vraag gesteld wordt. Verzoekster legt voorts uit dat haar moeder herbesneden werd (*ibid.*) en dat haar familie gelooft dat meisjes moeten worden besneden. Zij voegt in dit verband nog toe dat zij geen mensen kent in haar omgeving die zich hebben kunnen verzetten tegen een herbesnijdenis na een bevalling (*ibid.*).

Verzoekster heeft de feitelijke omstandigheden van haar ondergane VGV toegelicht. Zij deelt tijdens het persoonlijk onderhoud mee dat ze faraonisch besneden werd toen ze acht jaar oud was, dat ze niet open gemaakt werd en dat zij nog hechtingen heeft (NPO, p. 12). Ook in het verzoekschrift en ter terechtzitting wordt erop gewezen dat zij niet volledig werd open gemaakt en dat zij geopend werd door seksuele

betrekkingen. Deze verklaringen zijn niet in strijd met het medisch attest, ook al werden geen van de woorden 'geheel' of 'gedeeltelijk' doorstreept (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 5 en 6). Er is geen reden om de commissaris-generaal bij te treden in het standpunt dat verzoekster in dit verband inconsistente verklaringen heeft afgelegd.

Voorts doen verzoeksters verklaringen blijken van een zekere mate van bewustwording sinds haar verblijf in België. Verzoekster verklaart immers dat ze in Europa kennis genomen heeft van de gedachte dat een meisje geopend kan worden, dat men hiertoe niet de kans heeft in Somalië en dat ze zich nu afgescheiden heeft van die cultuur (NPO, p. 14). Hieraan voegt ze toe dat ze vreest dat ze na een bevalling zal leven zoals haar eigen moeder en grootmoeder en dat dit ook opnieuw bij haar zal gebeuren (*ibid.*).

Het wordt niet betwist dat verzoekster heden de leeftijd heeft van 32 jaar en dat zij geen kinderen heeft, maar de landeninformatie laat niet toe vast te stellen dat zij gezien haar leeftijd niet meer geschikt geacht wordt om kinderen te baren (punt 4.3.5.2).

4.3.6.2. De Raad acht de beschikbare elementen die verzoeksters context kenmerken niet voldoende om een gedegen beoordeling te maken van de redelijke waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië opnieuw wordt blootgesteld aan vervolging.

Ondanks verzoeksters verklaringen over de standpunten van haar echtgenoot en haar vrouwelijke familieleden (punt 4.3.6.1.), liet de *protection officer* na haar hierover verder te bevragen. Er werden geen vragen gesteld over (de omstandigheden van) de (eventuele) ondergane (her)besnijdenis bij haar moeder, haar grootmoeder en overgrootmoeder en evenmin naar de eventuele traditie van besnijdenis bij de vrouwelijke familieleden van haar echtgenoot. Hoewel verzoekster zowel één jongere als één oudere zus heeft, peilde de *protection officer* evenmin naar hun respectievelijke (eventuele) ondergane (vorm van) besnijdenis. Voorts werd evenmin gevraagd naar de aard van de besnijdenis die haar echtgenoot voor ogen heeft indien verzoekster zal bevallen van een meisje. Het rechtsplegingsdossier laat ook niet toe een duidelijk beeld te vormen van (de omstandigheden van) verzoeksters huwelijk en desgevallend de wijze waarop zij en haar echtgenoot dit wensen ingevuld te zien, nu haar tijdens het persoonlijk onderhoud enkel werd gevraagd hoe zij elkaar kennen, waarop verzoekster aangaf dat zij en haar man verre clangenoten of vrienden waren (NPO, p. 8). De beschikbare informatie laat aldus niet toe om in de huidige stand van zaken een duidelijk beeld te vormen van de familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk van VGV, verzoeksters gezinssituatie en meer bepaald (de omstandigheden van) haar huwelijk. Zoals aangestipt, heeft verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud indicaties gegeven van (een mate van) bewustwording, waarop de Raad een duidelijker zicht aangewezen acht. In dit verband wordt nog benadrukt dat verzoekster in de bestreden beslissing ten onrechte wordt verweten dat ze heeft gesproken over een hersteloperatie, maar dat ze die nog niet heeft ondergaan ondanks haar verblijf in België van twee jaar. De notities van het persoonlijk onderhoud laten niet toe tot dergelijke conclusie te komen. Verzoekster werd door de *protection officer* immers niet bevraagd naar haar standpunt over een eventuele hersteloperatie. Verzoekster gaf enkel aan dat zij zich niet heeft laten openen (NPO, p. 14). Bovendien getuigt het van weinig zorgvuldigheid dat de commissaris-generaal, bij de bespreking van het gebrek aan hersteloperatie, verzoekster in de bestreden beslissing omschrijft als een ongehuwde vrouw.

4.3.7. Rekening houdend met de zeer hoge prevalentiegraad van VGV in Somalië en de omstandigheid dat dergelijke praktijken zodanig cultureel zijn ingeburgerd, kan het verzoekster niet ten kwade worden geduid dat zij niet op eigen initiatief verdere verklaringen hierover heeft afgelegd. Het is daarom gepast te herhalen dat het persoonlijk onderhoud in de asielprocedure van fundamenteel belang is teneinde een zicht te krijgen op het geheel van factoren die de context van verzoekster kenmerken en teneinde deze naar behoren te kunnen beoordelen.

4.4. Teneinde verzoeksters concrete situatie te beoordelen aan de hand van het hierboven geschetste kader komt het aan de commissaris-generaal aldus toe om verzoekster uitvoeriger te horen en om haar verklaringen hierover te beoordelen in het licht van de beschikbare landeninformatie, tezamen bekeken met de objectieve medische gegevens die in huidige zaak voorliggen, evenals de persoonlijke omstandigheden van verzoeksters zaak om na te gaan of er goede redenen zijn om aan te nemen dat zij niet opnieuw zal worden onderworpen aan de reeds ondergane daad van vervolging bij een terugkeer naar Somalië.

4.5. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

4.6. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

5. Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 april 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,
A. DE SMET,
I. FLORIO,
T. LEYSEN

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO